

Comentariul operei Prostii scrisa de Liviu Rebreanu-prima parte

Nuvelistica lui Liviu Rebreanu este considerata, in general, o etapa pregatitoare a creatiei sale majore, cea romanasca, ce va aduce, ca un aspect nou si original, viziunea umanului ca multime si a omului ca element al grupului social.

Nuvela Prostii este publicata in 1910 in revista "Convorbiri critice" si apoi, cu rectificari nesemnificative, intr-o serie de volume ca: Framantari (1912), Nuvele si schite (1921), Oameni de pe Somes (1925).

Asa cum remarca T. Vianu, nuvela prezinta tarantul "in umila si precara sa realitate sociala, in scene crude, izolate din cadrul de farmec si poezie al naturii, dar cu o putere de observatie incisiva care anunta un maestru" (Arta prozatorilor romani).

Pornind de la un fapt banal - proiectata deplasare cu trenul a batranului taran Nicolae Tabara si a feciorului sau spre Salva -, autorul creeaza o situatie exemplara, in care accentul e pus pe derularea dramatica a secventelor epice, in care fiecare amanunt semnifica, textul fiind un adevarat document sociologic si moral.

Construita bipolar, pe tensiunea dintre apelativul protagonistului din debutul brusc al nuvelei: "Doamne-ajuta!" si imprecatia din final: "Nu v-ajute Dumnezeu sfantul!", nuvela se structureaza in doua parti. Din punctul de vedere al ritmului naratiunii, prima parte reda pregatirile de plecare la gara ale lui Nicolae Tabara si ale feciorului sau, drumul, sosirea in gara pustie, iar a doua, mai ampla, relateaza incercarea esuata a taranilor de a se urca in tren, intr-o tehnica cinematografica, cu prim-planuri ce se deruleaza intr-un ritm accelerat. Miscarea circulara, intoarcerea in punctul initial al naratiunii, poate fi prevazuta din prima secventa narativa, in care pregatirea de plecare a celor doi tarani e punctata de "amanunte" premonitorii: "Cand sa iasa, Nicolae Tabara se poticni in prag si cat p-aci sa se pravale cu dasagii pe umar cum era"; glasul "ragusit de spaima" al sotiei il atentioneaza "ca asta nu inseamna bine!", ca un ecou al nelinistii interioare a personajului care exclama: "Doamne-ajuta!".

In drumul spre gara, ochiul naratorului inregistreaza starile sufletesti ale personajelor infatisand o natura in regim simbolic. Feciorul merge "ciulind urechile (...) parca i-ar fi fost frica sa nu se napusteasca cineva asupra lor". In "noaptea de pacura, urmele pervazurilor se tolaneau raschirate ca degetele unei maini uriase" in lumina "galbuie si mucezita a felinarului funigit din coltul ulicioarei".

Ajungi in gara "pustie ca o toaca", tatal si fiul "se cocolosesc" pe o lespede de piatra, langa o banca pe care nu indraznesc sa se aseze, considerand-o rezervata unor calatori mai de seama. Gemetele lor inabusite de "parc-ar fi fost stransi in curele", caracterul repetitiv al replicilor redau

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

teama din sufletul lor, sugerata si de imaginea plopilor de pe malul Somesului ale caror coroane "se ridicau negre ca niste maini amenintatoare". Sosirea grabita a babei "cu fata zbarcita ca o hriba uscata" reface triunghiul uman, iar intrebarea ei ingrijorata: "Oare am intarziat, oameni buni?" leaga organic aceasta secventa cu inceputul nuvelei, cand cei doi pleaca la gara cu noaptea-n cap "ca sa nu intarziem".